

KEVIN SANDS

POD OCHRANOU

LIŠKY

ZLODEJÍ STÁNE

Zloději stínu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kevin Sands

Zloději stínu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KEVIN SANDS

FRAGMENT

V následujících letech jsem si pamatoval jenom toho hada. Nejdřív jsem uslyšel syčení. Přes vlastní oddechování a bušení srdce jsem tiché ssss sotva vnímal. Nejdřív jsem si ho nevšímal – myslel jsem si, že za ten zvuk může krev, která mi zběsile proudí v uších. Nebo že ho vydává Stařec, schoulený vedle mě. Oba jsme se v ložnici vmáčkli do dlouhého proutěného koše a i jemu se po dlouhém útěku divoce zvedala hrud.

Uběhli jsme celou míli, než jsme se schovali v tomhle domě. Mně bylo tenkrát šest a Stařec se o mě staral měsíc a půl. Už mě sice začal učit svému řemeslu, ale ještě jsem v něm nevynikal, takže jsme museli často utíkat.

Vzduch v koši mi připadal nasládlý a prostoupený pižmem. Vzpomínám si, jak jsem si pomyslel, že to je na prádelní koš divný zápach. Příliš silný, příliš živočišný. Schoulil jsem se do klubička a dýchal jsem přes rukáv, abych ztišil svůj dech a zároveň potlačil zápach.

Sykot jsem ale nevydával já. A uvědomil jsem si to ve chvíli, kdy se mě dotkl had.

Přeplazil se mi přes nohu. Polekaně jsem ucukl, ale had už se mi omotal kolem kotníku a pokračoval nahoru po lýtku, se stále hlasitějším a naléhavějším syčením.

ssssssssssssssss

Hmátl jsem po Starci a levou rukou jsem ho chytil za košili. V pravé jsem pořád svíral očarovanou minci, kterou jsme vyfoukli obchodníkovi s kořením. Její hrana se mi zarývala do prstů a císařův obličej jsem měl zabořený do dlaně. Mince zářila i přes mou kůži, takže mi ruku obklopovala mdlá namodralá aura.

Stařec nic neříkal. Vyhlížel štěrbinami mezi proutím a poslouchal. Dole se prudce otevřely vchodové dveře.

Na podlahových prknech zadusaly těžké boty. Majitel domu byl pryč a nemohl protestovat, když holenoši – městská hlídka – začali prohledávat jednotlivé místnosti. Skoro jsem je nevnímal. Had stoupal stále výš, už byl u mé nezastrčené košile. Vplazil se pod ni a jeho hladké šupiny mi přejížděly kolem pasu. Nemohl jsem to vydržet. Musel jsem zaječet. Věděl jsem, že jestli vykřiknu, holenoši nás najdou – a to by bylo mnohem horší. Ale musel jsem zaječet. Prostě jsem musel.

Najednou se ke mně Stařec naklonil a já jsem na uchu ucítil jeho horký dech.

„Slyšel jsi někdy ten příběh?“ zašeptal. „O lišce, medvědici a Křišťálovém potoku?“

Výkřik mi hrůzou zamrzl na rtech. *Holenoši tě uslyší*, chtěl jsem říct, ale jazyk mi vypověděl poslušnost. Ústa mi vyschla a měl jsem v nich hořkou pachut.

Dole se roztránila nějaká láhev a po podlaze se rozletěly střepy. Jeden z holenošů chraplavě zaklel. „Myslíš, že jsou schovaní ve víně? Pitomče.“

Had mě ovíjel čím dál výš. Přejížděl mi po břiše, po bocích, cítil jsem jeho šupiny na zádech. Bolely mě jizvy – pořád –, ale když jsem poslouchal hluk, který dole dělali holenoši, pálily mě vzpomínkou na to, jak jsem je získal.

A had pořád stoupal.

ssssssssssssss

„Je to dobrý příběh,“ šeptal Stařec. „Z dávných dob, kdy se liška a medvědice ještě přátelily. Jednoho dne byly liška Shuna, duchovní patron obchodníků – a zlodějů –, a medvědice Artha, duchovní patron čarotkalců, na vrcholu Sněžné hory...“

Mlč, Staře, pomyslel jsem si.

„Když tu medvědice řekla své kamarádce: *Uspořádáme závod. Ta, která bude dole nejrychleji, vyhraje.*“

Mlč.

„Shuna se zazubila a zvedla hlavu k medvědici. *Co vyhraju?* zeptala se.“

Had mě svíral čím dál víc a já jsem vnímal, jak mi jeho šupiny klouzají po žebrech.

ssssssssssssss

„Medvědice se zasmála,“ pokračoval Stařec stále rychleji. „*Závod ještě ani nezačal, Shuno. Ale jestli se chceš o něco vsadit, mám trochu medu. A viděla jsem, jak jsi včera trhala maliny. To bude odměna pro vítěze.*“

Co to děláš? Buď zticha. Mlč!

„Shuna usoudila, že to je dobrá sázka. Koneckonců, medvědice byla sice velká a silná, ale liška zase mrštná. Věděla, že je rychlejší než její kamarádka. Jakmile liška souhlasila...“

Jeden z holenošů dospěl ke schodům. Dole už neměl co rozbíjet. Chystal se vystoupat nahoru.

„Medvědice skočila ze svého kamene do Křišťálového potoka, který proudil ze svahu. Artha potěšeně bručela a nechala se unášet proudem.“

Holenoš rozkopl dveře naproti přes chodbu a začal převracet nábytek – nevynechal jediný možný úkryt.

Had mi dospěl ke klíční kosti. Vyklouzl mi z košile a pokračoval kolem krku a přes moje ucho.

ssssssssssssssssssssssss

„Lišku to ohromilo,“ šeptal Stařec. „*Artha mě napálila*, zavřela. Věděla, že nemůže skočit za svou kamarádkou do potoka, protože byl příliš studený a rychlý a liška neuměla plavat tak dobře jako medvědice. Přesto se nechtěla vzdát...“

PRÁSK

ssssssssssssssssssssssss

„A tak se rozběhla z hory po břehu potoka. Běžela a běžela, tak rychle, že se ani nedívala, kam vlastně utíká. A proto si nevšimla hada, dokud nebylo příliš pozdě.“

Boty zadusaly přímo za dveřmi.

„Než se Shuna stačila pohnout, chytil ji. Omotal ji tak pevně, že liška sotva mohla dýchat. Zasyčel na ni, zvedl se ze země a otevřel čelisti, aby ji celou spolkl.“

Do schodů vydupal druhý pár bot. „Už ses díval i sem?“ zeptal se ten holenoš s chraplavým hlasem.

V matném světle, které sem pronikalo škvírami mezi proutím, jsem před obličejem viděl hadí hlavu. Had zamrskal jazykem pouhých pár centimetrů před mým okem.

ssssssssssssssSSSSSSSSSS

„Liška věděla,“ šeptal Stařec, „že medvědice je příliš daleko a nemůže jí pomoci. A sama nemohla bojovat, protože ji had

„Zbláznil ses?“ obořil se na něj a zatřásl s ním. „To je hadí kukaň. Copak neslyšíš?“

Holenoš s baňatým nosem znehybněl. Zaposlouchal se a do ti-cha se ozvalo zlostné zasyčení, které vyplňovalo moje uši.

„Správce říkal, ať prohledáme všechno,“ odpověděl zahanbe-ně, ale vzdorně. „Mohli by se tam schovávat.“

„Jestli se tam schovali, už jsou mrtví,“ řekl holenoš s chra-plavým hlasem. „Tak pojď, jestli se k nim nechceš připojit.“

Odešli z pokoje. Ještě asi minutu prohledávali zbytek domu, ale nakonec to vzdali a přesunuli se vedle.

Jakmile odešli, Stařec zvedl víko koše. Konečně jsem viděl, jaký had mě to obtáčí. Měl měděný odstín se skvrnami na šu-pinách. Díval jsem se do jeho kulatých, černých očí.

Stařec k němu pomalu a opatrně natáhl ruku.

„Hodná holka,“ zamumlal.

Had se otočil jeho směrem a zakmital jazykem u Starcových prstů. Pak se jeho tělo uvolnilo a had se odplazil na Starcovu ruku.

Zasyčel na něj, ale nepokusil se zaútočit. Stařec z něj ne-spouštěl oči a tiše mě oslovil. „Na co čekáš, chlapče? Na po-zvánku na pleš?“

Vylezl jsem z koše, padl jsem na podlahu a odlezl jsem po čtyřech do kouta, kde jsem se schoulil a rozvzlykal se úlevou.

Stařec opatrně vylezl z koše za mnou a položil ruku na jeho dno. Had se odplazil dolů a ještě jednou vztekle zasyčel. Stařec rychle couvl, zvedl obě ruce a přiklopil víko koše. Had zůstal uvězněný uvnitř. Pak se Stařec otočil ke mně, klidný jako vždycky.

„Kde je ta mince?“ zeptal se.

Vteřinu trvalo, než jsem si vzpomněl, o čem to mluvím. Beze slova jsem rozevřel dlaň.

Na dlani mi modře žhnul panovníkův obličej. Hrany mince byly červené od mé krve. Svíral jsem ji tak křečovitě, až se mi zařízla do prstů.

Stařec si ji ode mě vzal. Otřel krev prostěradlem, zvedl minci a zahleděl se na ni.

Zazubil se. „To není špatné, chlapče. Vůbec to není špatné.“

„M-myslel jsem, že je po nás,“ vykoktal jsem.

„Člověk se občas splete, ne?“

Posadil jsem se na zem. V hlavě mi vířily myšlenky jedna přes druhou. Holenoši mě měli najít. Ten had mě měl uštknout. Zamyšleně jsem se ohlédl na koš.

Ochránila mě snad Shuna? Zaslechla moje slova? Vyslyšela mou prosbu?

Byla snad za tím kouzla?

Hloupost, já vím. Kouzla a zaklínadla takhle nefungují. Ale bylo mi teprve šest a moc jsem toho nevěděl. A tak jsem si pomyslel, že to opravdu bylo liščím požehnáním. A to mi připomnělo, že Stařec nedopověděl příběh.

„Co se stalo dál?“ zeptal jsem se, zatímco jsem se pořád snažil uklidnit. „Jak ten příběh dopadl?“

„Jaký příběh?“

„O lišce a medvědici. O tom hadovi. Jak skončil?“

„Nemám zdání.“

Zamrkal jsem. „Jak to, že neznáš konec vlastního vyprávění?“

„Někdo ukradl poslední stránku z knihy.“

„Proč by někdo kradl stránku z Lišky a medvědice?“

Stařec vyhodil minci do vzduchu. Za letu se několikrát otočila a zmizela mu v dlani.

„To netuším,“ broukl.

O OSM LET POZDĚJI

Nesnáším princezny.

No... to možná není fér. Koneckonců jsem jich zase tolik nepotkal. Jenom tu, která na mě právě nespokojeně špulila rty: Bronwyn z Coulgeny. Dědičku Sobolího žezla, Východního klenotu a pořádně nepříjemný Trn v patě. Možná jsem tedy přeháněl, když jsem říkal, že nesnáším princezny. Nesnášel jsem jenom tuhle jednu.

Můj názor nicméně nikdo nesdílel. Sličná Bronwyn s tmavě hnědými lokny, břidlicově šedýma očima a obrovským dědictvím měla tucty mladých nápadníků – možná stovky, je těžké od sebe rozeznat jednotlivé ňoumy –, kteří by se klidně navzájem zardousili, jen aby se k ní dostali blíž.

Naštěstí pro Bronwyn byla hra *Ted' se vy dva poperte* její oblíbenou kratochvílí. Během tří měsíců od mého příjezdu do Coulgeny už devatenáctkrát – počítal jsem to – pohodila lokny, s okázalou nevinností se zmínila o tom, jak mladý syn jednoho nejmenovaného hraběte očernil druhého, a tím

mladíky, kteří se za ní honili v kloboucích s pery a ve fracích, přivedla k varu.

Následovaly urážky, výzvy a nakonec pistole za úsvitu (případně za soumraku, pokud se nemohla dočkat). A princezna si po celou dobu uchovávala svůj okouzlující úsměv a její oči se s každým obláčkem dýmu z pistole a krví rozzářily ještě víc.

Bronwyn byla krutá. To jsem si však uvědomoval jenom já, protože mě Stařec – než mě opustil – dobře vyškolil.

Nikdy nesleduj hru, chlapče, říkal vždycky důrazně. Sleduj hráče. Sleduj a poslouvej. A odhalíš jejich tajemství.

A tak jsem seděl s Bronwyn v přijímacích komnatách jejího paláce, sledoval jsem a poslouchal. Myšlenky za jejími našpulenými rty byly jasné jako den. Pozvala mě sem, aby mi něco ukradla. A nenechá mě odejít, dokud to nezíská.

Bronwyn pohodila loknami – ha, to bychom měli po dvacáté – a s odfrknutím vstala. S odfrkáváním měla bohaté zkušenosti a zvládala ho vskutku velice dobře.

„Oliver má pravdu,“ řekla. „Jsem ti lhotejná.“

To skutečně byla, ale jelikož předstírala pobouření, sehrál jsem ho taky. Vyskočil jsem na nohy.

„U Shunina čenichu!“ zaklel jsem. „Oliver lže jako pes, kterým taky je. Za takovou pomluvu ho ztrestám,“ slíbil jsem, ačkoliv jsem neměl v úmyslu dělat nic takového.

Bronwyn vyšla na verandu. Vypadala dobře, to musím uznat. Její ranní šaty měly nádherný střih, ramena lemovaná krajkou a zavázaný korzet se zlatými poutky. A ta barva. Odstín hedvábí dokonale odpovídal jejím očím, až jsem musel uvažovat, jestli ty šaty nejsou očarované.

Ohledně její brože nebylo pochyb. Křišťál ve tvaru vlka žhnul světlem, které se linulo odněkud z nitra. Za chůze se barva brože měnila a budila dojem, že vlk mrská ocasem. Něčeho takového by uměl dosáhnout jedině tkadlec - čarotkadlec, abych je označil celým jménem, ačkoliv jim tak nikdo neříkal.

Pořád jsem o očarováných předmětech nevěděl o moc víc než toho dne, kdy jsem se schoval v hadím koši. Stařec mi jen řekl, že je tkalci vytvářejí tím, že ukradnou životní sílu zvířatům a spoutají ji do neživých předmětů, a že všechna kouzla časem vyprchají. Když jsem naléhal, aby mi prozradil víc, položil si nohy na židli, zapálil si dýmku a řekl: *Co záleží na tom, jak fungují, chlapče? Spoutání síly je nebezpečné, to je všechno, co potřebuješ vědět. S přírodou si zahrávají jenom blázni.*

Ať už jsem byl blázen, nebo ne, magie představovala důvod pro mou přítomnost zde. Stařec mě totiž naučil ještě něco dalšího: že v pozadí každého dobrého podvodu stojí touha. *Všichni, říká, boháč i chudás, mladík i staroch, něco chtějí. Dej jim šanci, aby to získali, a nechají se dovést, kamkoliv chceš.*

A Bronwyn zbožňovala blyštivé věci.

Od mého příjezdu do Coulgenu měla na sobě nějaký šperk pokaždé, když jsem ji viděl – brož, jehlici, náramek. Všechny zářily vlastním kouzelným světlem. V princezniných přijímacích komnatách se leskly všechny možné druhy očarováných krystalů: podnos s číssemi, šperky vykládané zrcadlo. Dokonce i drždla olejových lampiček jiskřila duhovým světlem.

Byla tu nicméně jedna věc, která nezářila: Oceánské hvězdy, dědičný coulgenský náhrdelník, který měla momentálně pověšený na krku. Tvořily ho safíry o velikosti kuliček na cvrnkání – každá princezna by byla hrdá, že ho může nosit.

Jak ale Stařec říkal: touha přebije vše. Sázel jsem na to, že Bronwynina láska k zářivým věcem ji přivede k nepozornosti. A doufal jsem, že má sázka vyjde – jinak přijdu o život.

Připojil jsem se k ní na verandě. Její osobní strážce mě následoval. Měl na sobě světlehnědý kabátec a kalhoty jako ostatní sluhové, ale jeho ostražitý pohled – a štěkna za opaskem – jasně prozrazovaly, že tu není, aby podával nápoje.

Bronwyn se opřela o zábradlí. „Jestli ti nejsem lhostejná,“ řekla, „proč odjíždíš z Coulgenu? Skoro jsem tě ani nestačila poznat.“

„Nemám na výběr,“ odpověděl jsem s hranou upřímnosti. „Otec mě povolal domů.“

Zvědavě se ke mně otočila. „Zprávy jsou jistě přehnané.“

„Naopak,“ řekl jsem. „Je to ještě horší, než píšou v novinách.“

Zahleděli jsme se do ranního nebe. Bylo sice dlouho po rozbřesku, ale východní obzor zůstával zářivě oranžový. Téměř to vypadalo, jako kdyby hořel.

A svým způsobem to byla pravda. Před šesti dny v provincii Garman na východním konci světa vybuchla sopka. Bolcanoig, jedna ze Sedmi sester – sedmi údajně spících sopek kolem našeho světa, Ayrethu –, zničehonic začala soptit a pohřbila velkou část Garmanu pod roztavenou horninou.

Po celém Ayrethu bylo slyšet burácení. Pak se objevila zvláštní barva na nebi. Přírodopisci tvrdili, že oranžový odstín způsobuje sluneční světlo dopadající na popel vyvržený do atmosféry. Netušil jsem, jestli je to pravda – o přírodě jsem věděl stejně málo jako o kouzlech –, ale kromě zpráv se šířily i fámy. A – to taky vždycky říkal Stařec – *fámy, chlapče, představují příležitosti.*

Tuhle jsem si nehodlal nechat ujít. „Musím odjet,“ trval jsem na svém. „Můj kočár vyrazí v poledne.“

Bronwyn pokročila ke mně a zachvěl se jí spodní ret. „To je všechno? Vstoupil jsi mi do života a teď prostě zase odjedeš? Ani mi nenecháš nic na památku?“

„Kdybyste slíbila, že mě podržíte ve svém srdci,“ odpověděl jsem, „nechal bych vám třeba oba měsíce.“ Fuj.

Odvrátil jsem se a chvíli jsem ji udržoval v nejistotě. Cítil jsem, jak mě propaluje pohledem. „Slíbil jsi, že mi ukážeš něco lepšího, než je k vidění v celém Coulgeniu,“ řekla. Nedokázala z hlasu tak úplně potlačit mrazivý chlad.

„Ano. To je pravda.“ Počkal jsem, dokud jsem neměl dojem, že princezna vybuchne. Pak jsem se vrátil do paláce a prohrábl se svým zavazadlem. Vytáhl jsem truhličku vyřezanou ze slovininy a otevřel jsem ji. Bronwyn přistoupila blíž.

Prudce se nadechla.

Uvnitř ležel náhrdelník, rozprostřený na sametové podšívce. Tvořily ho dva propletené zlaté řetízky – nebo aspoň se zlatou barvou. Ty ji však tak neohromily.

Uprostřed náhrdelníku se zlaté řetízky obtáčely kolem tří drahokamů o velikosti švestky, v nichž se přelézaly světelné body, jako kdyby v nich byla uvězněná noční obloha.

„Arthiny hvězdy,“ řekl jsem a zvedl náhrdelník. Jiskry zalily místnost proměnlivým kaleidoskopem barev. „Rodinné dědictví. Kameny spoutal Alastair XXIII., čtyřstý sedmdesátý osmý nejvyšší čarotkadlec. Začaroval je před třemi sty lety a budou zářit ještě tři sta dalších let.“

„Tak dlouho?“ V princezniných očích se zaleskla chamtivost. „Jak je to možné?“

„Dědeček říkal, že jsou v nich spoutané duše milionu světlušek. Začarování trvalo sedm let.“

„To věřím,“ vydechla. „Zkusím si ho.“

Zaváhal jsem. „No..., to bych neměl dovolit. Otec říká, že bych ho měl mít pořád schovaný...“

„Kdo to uvidí?“ Obdařila mě tím nejpodmanivějším úsměvem. „Jsme tu jenom my dva.“

Neobtěžoval jsem se tím, abych ji upozorňoval na přítomnost osobního strážce. Bronwyn nebyla ten typ, který počítá obyčejné lidi. „Já... tak dobře.“

Udělala krok stranou, aby se ocitla mezi mnou a strážným. „Pomůžeš mi?“

Nečekala ani na to, až ke mně bude zády, a už se začala zubit. Rozepnul jsem přezku na Oceánských hvězdách, náhrdelník jí sklouzl přes límec a rameno a zůstal mi viset z ruky – strážný přes Bronwynino tělo nic neviděl.

Tehdy jsem ten náhrdelník vyměnil.

Nechal jsem si ho vklouznout do rukávu a vytáhl jsem jeho kopii z barevných skel, kterou jsem měl připravenou na tenké hedvábné niti v manžetě. Když bylo opět vidět na moje ruce, vypadalo to, jako kdybych pořád držel Bronwynin náhrdelník a ne jen imitaci z levných sklíček.

Podíval jsem se na strážného. Tvářil se znuděně.

Pokračuj ve hře, chlapče, pronesl mi v hlavě Starcův hlas. Položil jsem falešný náhrdelník na opěrku pohovky a zavěsil jsem Bronwyn na krk Arthiny hvězdy.

Zahleděla se na drahokamy, které jí jiskřily pod bradou, a lusкла prsty. „Zrcadlo.“

Zvedl jsem zrcátko z nedalekého stolu a podržel ho, aby se v něm Bronwyn viděla. Natáčela se ze strany na stranu, aniž by ze sebe spustila oči.

Odkáslal jsem si. „Kéž bych mohl zůstat, Vaše Výsosti, ale opravdu musím odjet.“

Pořád nedokázala odtrhnout pohled od zrcadla. „Jistě, samozřejmě.“

„Takže...“ dodal jsem významně. „Arthiny hvězdy?“

Konečně se na mě podívala. Tvářila se překvapeně. *A je to tady.* „Přece je nebudeš brát s sebou?“ řekla.

Předstíral jsem zmatek. „Ehm... A proč ne?“

„Copak se nevracíš do Garmanu?“

„Ano.“ Ve skutečnosti ne, ale to je jedno.

„Kdo ví, jaké neštěstí postihlo tvoje země?“ pokračovala princezna. „Co kdyby se ti ztratily? Co kdyby tvůj kočár přepadli lupiči, které k tomu dohnaly rány osudu? Přišel bys o nejkrásnější rodinné dědictví.“

„Já... to mě vůbec nenapadlo.“ Předstíral jsem, že o tom vážně uvažuji. „Asi bych ho mohl nechat v bance...“

„V bance?“ zopakovala Bronwyn nevěřičně. „Můj otec bankám nesvěřuje ani jediný sept.“

„Ale co s ním tedy mám udělat?“

Co asi? „Nech ho u mě,“ odpověděla Bronwyn, jako kdyby ji to právě napadlo.

Sehrál jsem překvapení. „U vás, Vaše Výsosti?“

Rozpráhla ruce. „Palác je nejbezpečnějším místem v Coul-genu. Sem nepronikne žádný zloděj.“

„Asi... ano...“

Podívala se na mě. „Snad se nebojíš, že ti ho ukradnu já?“

Jenže přesně to uděláš, pomyslel jsem si. Až se pro něj vrátím, řekneš, že jsem ti ho věnoval, a budeš čekat, že budu příliš zahanbený, než abych přiznal, žeš mě podvedla.

Jenže je to obráceně, princezno. Myslela sis, že podvádíš mě, ale já zatím podvedl tebe. Takhle to v podvodech chodí, chápeš? Myslíš si, že máš všechno pevně v rukách, ačkoliv za nitky tahá někdo jiný.

Vím to moc dobře. Je to moje práce.

Rozpačitě jsem se zasmál. „Jistěže byste ho neukradla.“

„Tak je to vyřízené,“ řekla. „Budu ho opatrovat, dokud se nevrátíš. Ačkoliv doufám, že ti nebude vadit, když ho budu nosit o něco déle.“

„Ne, Vaše Výsosti,“ usmál jsem se. „Noste si ho, jak dlouho budete chtít.“

Důležité ponaučení: Nikdy nespěte v zadní části vozu. Jeho platnost jsem si ověřil na vlastní kůži. Naštěstí – nebo naneštěstí, podle toho, jak se na to chcete dívat – poslední čtyři dny cestování propršely. Takže když jsem se ve spánku skulil na zem, nespádl jsem na dlažební kameny Císařovy dálnice, ale do vrstvy bahna. Nic jsem si nezlomil, zato jsem měl plný nos bláta.

Posadil jsem se na silnici a díval se, jak vozka jede dál. Ohlédl se na mě, zpola pobaveně, zpola omluvně. „Promiň, chlapče, nemůžu zastavit. Musím to stihnout co nejdřív k bráně.“

No jistě. Pod kopcem stály hradby Redfairnu. Na obzoru začínalo svítat a brány se právě otevřely. Už teď dovnitř vjížděla fronta obchodníků se zbožím. Vozka nesměl ztrácet čas.

Se zapraščením kostí jsem se zvedl na nohy. Nevěděl jsem, kdy mám narozeniny – když mě Stařec našel na ulicích Perithu, odhadl můj věk na šest let, což by znamenalo, že mi je

teď čtrnáct, ale ať byla pravda jakákoliv, byl jsem příliš mladý, než aby mi vrzaly kosti.

Jenže dva týdny na voze člověku nepřidají. Když jsem utekl z Coulgeny s Bronwyniným náhrdelníkem bezpečně schovaným pod šaty, sehnal jsem si dopravní prostředek do Redfairnu, svého domova – nebo aspoň jeho nejbližší nápodoby. Jednalo se o cestu dlouhou tři sta mil a posetou třemi miliony výmolů.

Moc rád bych dál hrál roli mladého urozeného darmošlapa a cestoval v kočáru s polštářky. Stařec mě ale naučil, že nikdy nemám podstupovat zbytečné riziko, a jelikož bylo možné, že si Bronwyn všimne výměny pravého náhrdelníku za falešný, svlékl jsem si hedvábnou košili, místo ní si vzal prostou vlněnou, jakou nosí dělníci, a za zbytek kapesného jsem podplatil prvního obchodníka, aby mě propašoval z města.

Zkrátka a dobře: všechno mě bolelo. Prokulhal jsem městskou bránou a snažil se vmasírovat do nohou trochu citlivosti. A to nemluvím o svých ubohých zádech, které za uplynulých čtrnáct dnů poznaly všechny třísky, co na voze byly. Hned bych se ještě kus cesty svezl, ale žádný vozka by mě k němu nepustil, když jsem vypadal – a páchl – takhle.

Tři sta mil na voze a další dvě po svých. Žádná práce není u konce, dokud nedostanete zapláceno.

Hodinářství sídlilo v přední místnosti stárnoucího honosného domu v pochybné čtvrti. Nad dveřmi visela cedule, která se se skřípotem pohupovala ve větru.

GREYOVY JAKOSTNÍ HODINY

Kvalitní hodinky pro světažnalé gentlemany

Ten nápis byl svým způsobem působivý: autorovi se do pouhých osmi slov podařilo vměstnat nejmíň tři lži. Všiml jsem si nového otvoru ve dřevu: kulaté díry v písmenu O. Někdo tu ceduli použil jako cvičný terč. To je asi lepší, než aby jako cvičný terč použil hodináře.

Když jsem vstoupil dovnitř, nad dveřmi zacinkal zvonek. Lampy plnily vzduch horkem a pachem spalovaného velrybího oleje. Greyův obchod nabízel hodiny majitelovy vlastní výroby, ačkoliv „jakostní“ nebylo správné slovo pro jejich popis. Na druhou stranu ale asi nejspíš nemůžete mít vývěsní štít s nápisem GREYOVY FUŠERSKÉ HODINY a očekávat, že vás budou brát vážně.

Grey tu měl všechny možné typy hodin: závěsné na zeď s pohupujícími se kyvadly, hodiny na krbové římsy se skleněnými stěnami, takže jste mohli sledovat pohyb ozubených koleček uvnitř, pozlacené i postříbřené kapesní hodinky. První hodiny, které zákazník uviděl, skutečně byly kvalitní: jednalo se o dva metry vysoké pendlovky s ozubenými koly o velikosti mé hlavy. Ciferník měly z kovu: vrstvy cínu se otáčely spolu s hodinovou ručičkou – na jednom byl denní výjev, na druhém noční. Mezi nimi se pohybovala známá dvojice: medvědice Artha a liška Shuna. Honily jedna druhou, Artha za slunečného dne, Shuna za svitu dvou měsíců v noci, v nikdy nekončícím cyklu.

Opravdu šlo o prvotřídní práci – a podvod, jak se na Greye slušelo. Tyhle hodiny totiž nepostavil. Koupil je z mnohem lepšího hodinářství v Carlowě, císařském hlavním městě sedmdesát mil za jezerem Galway na západ odtud.

Grey seděl na obvyklém místě za pultem. Byl to statný muž středního věku, ale vypadal trochu ochable jako člověk, který

má mládí za sebou a přestává na sebe dbát. Ačkoliv jsem si všiml, že zatímco jsem byl pryč, o něco zhubl – knoflíky vesty už se mu nenapínaly k prasknutí.

Dnes byl zřejmě den plný zázraků, protože Grey měl skutečného zákazníka. Hodinář se opíral o pult, břicho přitisknuté ke dřevu, a předváděl svůj výrobek muži ve svrchníku. Zaletěl ke mně pohledem a trhl sebou. Zákazník se ohlédl, když spatřil jeho výraz, a zůstal na mě zírat s otevřenými ústy.

Stál jsem ve dveřích a mrkal na ně s bahnem zasychajícím na očních víčkách.

„Ehm... dodávka uhlí, že?“ oslovil mě Grey s přízvukem.

Přikývl jsem.

Trhl palcem za sebe. „Slož ho vzadu.“

Odkulhal jsem do zadní uličky a hodinář se dál věnoval svému zákazníkovi. Čekal jsem, i když se mi podlamovala kolena, dokud necvakla závora a zadní dveře se neotevřely.

Grey mě přejel pohledem od hlavy k patě. A rozesmál se.

Opřel jsem se hlavu o zeď – byl jsem příliš unavený, než abych se s ním dohadoval. Když se na chvíli přestal smát, aby se nadechl, zeptal jsem se: „Už jste skončil?“

„Jsi nějak nabručený,“ pokáral mě Grey. „Tak pojď dál, chlapče, ať tě můžeme umýt.“ Uchechl se. „Jestli to půjde.“

Grey bydlel v bytě nad obchodem. Posledních šest měsíců jsem tam bydlel taky, pokud jsem zrovna někde nepracoval.

Můj pokoj nebyl nic moc – nešlo vlastně ani o pokoj, spíš o komoru s lůžkem a lucernou zavěšenou na háku. Grey mi ale nic nedlužil a nebral si ode mě podnájem, takže ačkoliv si mě rád dobíral, byl jsem vděčný, že mám střechu nad hlavou.

Zastavil mě, než jsem sebou stačil praštit na lůžko. „Nelehej si, pokud si nechceš zaneřádit postel. Nejdřív do vany.“

Grey si nechal zavést do koupelny potrubí, aby nemusel každý týden platit nosičům za to, že sem nanosí čerstvou vodu. Dokonce ho napadlo vést jednu trubku za kamny, takže měl i teplou vodu, pokud zrovna topil. Otočil jsem kohoutkem a ozvalo se známé zaškrundání následované zčeřeným proudem.

Grey zůstal stát u dveří, ruce založené na prsou.

„Koupání je soukromá činnost,“ připomněl jsem mu.

Povytáhl obočí. „Nezapomněl jsi na něco, chlapče?“

No jistě. „Je to pod...“ Ukázal jsem na svoje šaty potažené vrstvou bahna. Neměl jsem ani sílu, abych dokončil větu.

„Tak ukaž.“

Zaváhal jsem. Nechtěl jsem mu ukázat svoje jizvy. Jenže Grey neodejde, dokud nedostane to, na co čekal. Kšandy jsem měl pod košilí, takže nebylo snadné je sundat, abych přitom nezvedl látku a neodhalil kůži.

Nakonec se mi to povedlo. Kalhoty sklouzly k zemi a objevily se Oceánské slzy připevněné k mému stehnu. Kdyby je tak teď viděla Bronwyn.

Podal jsem náhrdelník Greyovi. „Dobrá práce, chlapče,“ zažubil se. „Podíl máš v obchodě.“

Počkal jsem, dokud jsem neuslyšel, jak schází po schodech, a teprve potom jsem si svlékl košili. Nebylo tu žádné zrcadlo, takže jsem si neviděl na záda, která byla nejhorší. I tak jsem ale pořád viděl spoustu jizev. Táhly se mi přes ramena, po bocích a jedna ošklivá zabíhala až na břicho.

Nevím, proč jsem si je vůbec prohlížel. Za těch osm let se ani v nejmenším nezměnily. A i kdybych už v životě nespátril svůj

odraz, věděl bych, že tam jsou. Cítím je. Každou vteřinu každého dne, pořád bolí.

Vlezl jsem si do vany. V horké vodě mi zrudověla kůže – všude až na jizvy. Během koupání štípají ještě hůř, pálí mě jako cejchy. Ale nikdy nezískají jiný odstín než bílý.

Byl jsem příliš unavený, než abych sháněl čisté oblečení, a tak jsem sešel dolů zabalený do obřího ručníku. Vlasy jsem měl pořád mokré. Grey zamkl vchodové dveře a zatáhl přes výlohu závěs. Místnost teď osvětlovaly jen olejové lampy, které nechával zapálené bez ohledu na roční období. Asi si časem zvykl na ten pach.

Na pultu ležel Bronwynin náhrdelník. Grey stál vedle něj a zapisoval brkem čísla do účetní knihy. A vedle Oceánských slz seděla má nejoblíbenější součást obchodu, ocas obtočený kolem nohou: kočka Křivucha.

Křivucha nebyla skutečná kočka. Tělo měla uhnětené z hlíny a očarované tkalcem tak, aby se chovalo jako živé. Grey ji před několika lety přijal jako platbu za jednu zakázku a od té doby ji nechával dobíjet kouzly, protože se mu líbilo, že ji má.

Mně se líbila taky. Přestože šlo o umělý výrobek, Křivucha se chovala úplně přesně jako skutečná kočka – předla a lovila –, nebo se o to aspoň snažila, protože ať ji vyrobil jakýkoliv tkadlec, neodvedl nijak zvlášť dobrou práci. Nohy se jí mírně zanořily do hliněného těla, takže se nakláněla doleva a měla sklon chodit v kruzích. Byla to legrační, neskutečně pošetilá věc, ale ačkoliv jsem nechápal proč, měl jsem ji radši, než kdyby byla skutečná.

Když si mě všimla, postavila se a s předením nemotorně vykročila ke mně. Musel jsem ji chytit, než se překotila na bok.

Na rozdíl od živé kočky jí bylo jedno, že na ni kape voda z mých vlasů. Kdyby tu byl pořád Stařec, řekl by mi, ať se od té věci držím dál. *Pohrávat si s přírodou je pro hlupáky* a tak dále. Ale nebyl tu, a tak jsem ji choval, dokud jsem si nevšiml bankovek vyskládaných na kraji pultu. „Co to je?“

„Veletkalcovy spodky,“ odpověděl Grey. „Co myslíš, že to je? Tvůj podíl.“

Postavil jsem Křivuchu na zem a zadíval se na nizoučký štůsek stokorun. Celkem jich bylo pět. „To je vtip?“

„Copak se směju?“

„Říkal jste, že za Bronwynin náhrdelník dostaneme třicet tisíc. Můj podíl je půlka z toho.“

„Půlka po odečtení nákladů, chlapče. Měl jsi v Couldenu strávit tři týdny. Trvalo ti to tři měsíce.“

„To není moje chyba! Váš muž tvrdil, že mě představí princezně!“

„Jo, já vím. Pěkně to podělal a nedostane za to nic jinýho než kopanec do zadku. To ale na věci nic nemění.“ Grey poklepal na pult. „Tušíš vůbec, kolik to stálo, aby sis mohl žít jako pán? Vybraný oblečení, vybraný jídla, pohodlný hotel? Jenom za ten jsme utratili půlku odměny. A to nemluvím o třpytivým náhrdelníku, co jsem ti musel sehnat – trvalo to tak dlouho, že prvnímu došla šťáva! Takže jsem musel tkalci zaplatit dvakrát a ještě zdvojnásobit taxu, aby držel jazyk za zuby.“

Nedokázal jsem tomu uvěřit. „To je... Ale... Nemůže to přece být tak málo.“

„Podívej se sám, chlapče.“ Grey ke mně posunul účetní knihu. „Celkové náklady: 29 151 korun a 54 septů. Zisk: 848

korun a 6 septů. Dal jsem ti rovnejch pět stovek – to je víc než půlka. Tak nechci slyšet žádný řeči.“

Rozbolela mě hlava. Tři měsíce. Celé tři měsíce. Tři měsíce s těmi nejhoršími povaleči na světě. Tři měsíce, během nichž jsem musel snášet rozmary té děsné holky. *Za tohle.*

„U Shuniných zubů!“ Zmuchlal jsem bankovky a mrštil s nimi přes pult.

Grey sledoval, jak se snášejí na podlahová prkna. „To jim na ceně nepřidá.“

„Já ty peníze potřeboval!“ vykřikl jsem.

Grey se zamračil. O penězích jsem s ním nikdy nemluvil, ale věděl, že Stařec mi neplatil nic. U všech akcích, které jsme spolu uskutečnili, shrábl veškerý zisk. *Dávám ti vzdělání s nevyčíslitelnou hodnotou*, prohlásil nadutě pokaždé, když jsem si stěžoval.

„K čemu je potřebuješ?“ zeptal se Grey. „Jedeš na dovolenou?“ Kopl jsem do nejbližší bankovky a klesl jsem na židli u pultu.

„Callane,“ řekl Grey.

Nevšímal jsem si ho.

„Callane. Podívej se na mě, chlapče.“

Poslechl jsem, s pevně sevřenými rty.

„Jsi snad v maléru?“ zeptal se.

„Ne.“

„Tak k čemu ty peníze potřebuješ?“

Dokolébala se ke mně Křivucha, chvíli si hrála s jednou zmuchlanou stovkou a pak se mi otřela o nohu. Zvedl jsem ji a přitiskl ji k sobě. Slyšel jsem tichý hukot spoutaného kouzla v jejím nitru.

„Dafna říkala, že mi s něčím pomůže,“ řekl jsem.

Grey přimhouřil oči. Dafna byla naše spojka s tkalci. Sama k nim nepatřila; spíš se jednalo o prostřednici. To ona zařídila ten očarovaný náhrdelník, kterým jsem podvedl Bronwyn.

„Co s ní máš?“ zeptal se Grey příkře.

Mávl jsem rukou. „Jednáme přece s Dafnou v jednom kuse.“

„Jo. Jenže já vím, že se jí nedá věřit, co by se za nehet vešlo. Do čeho tě chce navězt?“

„Do ničeho.“

„Chlapče,“ řekl varovně.

„Do ničeho. Vážně.“ Křivucha se mi pohnula v klíně. „Říkala, že mi může pomoci. S tím...“ Neurčitě jsem ukázal ke svým zádům.

Grey si zamyšleně sedl. Nikdy moje jizvy neviděl – neviděl je nikdo kromě Starce –, ale vždycky se zdálo, že o nich ví. Nevěděl jsem, jestli mu o nich pověděl Stařec, nebo jestli si Grey všiml, že se ani za nejteplejších dnů v roce neodhaluji. Ale pokud věděl, že tam jsou, věděl taky, kde jsem k nim přišel. A věděl, co znamenají.

Jizvy byly následky mého dávného trestu. Holenošův bič mě napořád označil jako zloděje.

„Máš bolesti?“ zeptal se hodinář.

Pokrčil jsem ramený. „Dají se vydržet.“ A osm let jsem to taky dělal. Neustálou bolest a občasné píchnutí v zádech. Zvykl jsem si. Jiní na tom byli hůř. Někteří pod rukama holenošů zemřeli. Platilo by to i pro mě, kdyby se mě neujal Stařec.

„Jestli to není tak zlé, proč se snažit...? Ach.“ Zmlkl – došlo mu, o co mi doopravdy jde.

Jak jsem říkal, jizvy mě označovaly jako zloděje. A jednou zloděj, vždycky zloděj. Pokud jsem chtěl vést spořádaný život

a získat nějakou práci – normální práci, ne prodej jablek ukradených v místním sadu kolemjdoucím –, potřeboval jsem vstoupit do některého z cechů. Potíž tkvěla v tom, že žádný cech nepřijme učně, pokud si ho dobře neprohlédne. A žádný cech mě nepřijme, pokud uvidí moje záda.

Jednou už jsem se pokusil změnit svůj život. Před rokem, zatímco byl Stařec někde mimo město, jsem zašel za Greyem do jeho obchodu a zeptal se ho, jestli by mě nenaučil spravovat hodiny.

Chvíli mu trvalo, než odpověděl, ale nakonec řekl: „Nevím, jestli je to rozumné, chlapče.“

Grey byl špatný hodinář. Šlo spíš o překupníka kradeného zboží než o řemeslníka. Spolupracoval s lidmi typu Starce a nechal u sebe bydlet mladého zloděje – mě. Takže nebyl proti porušování pravidel. I Grey ale věděl, že nemá smysl pokoušet cechy.

Jedna skupina by mě vzala. Šmécčkaři a žebráci by někoho jako já dobře využili. Ale jestli jsem neměl na víc, k čemu to všechno bylo? Pracovat pro cizí lidi a na oplátku za to mít – co vlastně? Stařec už mě naučil, co jsem potřeboval vědět. A svým odchodem mi dal poslední lekci.

Nikomu nevěř. Ani člověku, který tě vychoval.

„Takže,“ řekl Grey potichu, „tenhle skvostnej život už tě unavuje, vid?“

Skoro mě rozesmál. „Jsem blázen, co?“

„Co bys chtěl dělat?“

„Říkal jsem si, že bych vyráběl hodiny. Neznáte někoho, kdo to umí?“

Hodil po mně hadr. „Na dítě, co nemá kam jít, máš až moc prořízlou pusu. Tak copak ti Dafna slíbila? Hojiče?“

Přikývl jsem. Než jsem vyrazil do Coulgeny, zeptal jsem se jí, jestli tkalci dokážou zahojit jizvy. Odpověděla, že ano, existují zaříkávači, kteří to umí. Ale jsou vzácní – a vůbec ne levní.

„Kolikpak by takovej zázrak stál?“

„Padesát tisíc korun.“

„Padesát táců!“ vyprskl Grey. „A to prej jsem zloděj.“

Měl pravdu. Jednalo se o absurdní sumu. Akce v Coulgeny, před odečtením nákladů, mi měla přinést sumu, o jaké se mi ani nesnilo, a to bylo pořád jenom patnáct tisíc, méně než třetina požadované částky. A přesto... když budu šetřit..., pokračovat v práci..., možná... Možná se mi to povede.

A budu volný.

Grey se mě zeptal, co bych chtěl dělat. *Vstoupit do cechu vzduchoplavců*, pomyslel jsem si. *Létal bych v oblacích. Napořád.* Ale to bych mu nikdy neřekl. Moje sny patřily jen mně.

I tak jsem viděl, jak se na mě Grey zvláště dívá. Nebylo třeba odborníka na odhadování myšlenek, aby poznal, že něco skrývá – a já jsem byl díky Starci odborník.

„Proč na mě nekřičíte?“ zeptal jsem se.

„No...“ Odmlčel se, jako kdyby vážil slova. „Možná vím o jedné prácičce, která by ti to zaplatila... a ještě by ti zbylo.“

Stařec před odchodem zařídil další postup. Poštou chodily nabídky, anonymně zasílané do Greyova obchodu a adresované „Architektovi, panu Brantworthovi“. Netušil jsem, jak se Stařec ve skutečnosti jmenuje – vždycky jsem mu říkal jenom „Stařec“ a jemu to podle všeho vyhovovalo –, ale byl jsem si jistý, že se nejmenuje Brantworth.

První dva měsíce po jeho odchodu pořád přicházely dopisy. Grey je četl a posílal mě na akce, o nichž si myslel, že je zvládnut sám. Aspoň jsem byl zaměstnaný – moc to nevynášelo, ale lepší než nic. Brzy nicméně vyschly i tyhle nabídky. Akce v Coulgeniu byla poslední, kterou jsme dostali, a to bylo skoro před čtyřmi měsíci.

„Dostal jste nový dopis?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděl Grey. „Ty jsi ho dostal.“

Vytáhl zpod pultu obálku a hodil mi ji. Ve vzácné ukázkě správné koordinace pohybů ji Křivucha srazila k zemi, než jsem ji stačil chytit, takže jsem ji musel sebrat z podlahy.

Obálka byla z kvalitního papíru se zlatým lemováním. Grey už ji rozřízl nožem. Na přední straně se skvělo moje jméno.

Pan Callan z Perithu

tě. v Greyově jakostním hodinářství, Redfairne

Callan z Perithu. To jsem byl rozhodně já. Až na to, že nikdo kromě Starce, Greye a Dafny neznal moje pravé jméno – a Grey ani Dafna nevěděli, že mě Stařec našel v Perithu.

Rozbušilo se mi srdce. *Poslal mi dopis*, pomyslel jsem si. Jenže rukopis nebyl Starcův. Ten dopis nebyl od něj.

„Kdy to přišlo?“ zeptal jsem se.

„Včera.“

I dopisní papír byl kvalitní, silný a s vodotiskem viditelným ve světle lampy. Linula se z něj slabá vůně dřevěného uhlí. Přčetl jsem si, co na něm bylo napsáno.

17. novodne, 4211 po Obnově

Pane Callane,

doufám, že se vám daří dobře. Naléhavě potřebuji mladého muže s jistými vlohami – právě těmi, které, jak jsem se dozvěděl z dobře informovaného zdroje, máte vy. Pokud máte zájem o zaměstnání, zvu vás do svého domova v Carlowě. Přirozeně obdržíte náhradu za čas, který mi budete věnovat. Mohu vám nabídnout dva tisíce korun za to, že si se mnou promluvíte, a následnou vysokou platbu, pokud budete souhlasit s přijetím zakázky.

Udiveně jsem se podíval na Greye. „Píše se tam, co si myslím, že se tam píše?“

„Dva tácy jenom za to, že se s ním sejdeš? Jo.“

Starci nikdo nikdy nezaplatil jenom za popovídání. Sklopil jsem oči zpátky k dopisu.

Jak jsem již psal, má žádost je dosti naléhavá. Setkání musí proběhnout 20. novodne. K zajištění naší schůzky jsem vám zaplatil místo na Malley. Jízdenku přiloženou k dopisu lze využít až do rána našeho setkání.

Souhlasíte-li s předloženými podmínkami, přijďte, prosím, na adresu Remlin Street 444, Carlow, v deset hodin dopoledne. Doufám, že se seznámíme osobně.

Se srdečným pozdravem,

pan Solomon

Zaklepal jsem obálkou. Do dlaně mi vypadla dlouhá, úzká kartička – i ta měla zlaté lemování. Jak stálo v dopise, jednalo se o jednosměrnou letenku z Redfairne do Carlowa na vzducholodi Malley. První třídy.

Postavil jsem Křivuchu na zem a začal jsem přecházet sem a tam. Hlavou mi vířily dvě myšlenky.

První: Vzducholod'. Poslal mi letenku na vzducholod'.

A druhá: Dva tisíce korun... za schůzku?

To byl čtyřnásobek toho, co jsem si vydělal krádeží Bronwynina náhrdelníku. U Shuniných tlapek, i ta jízdenka musela stát víc.

Navíc – když mi tenhle pan Solomon nabízel dva tisíce za setkání, co mi zaplatí za vlastní práci? Desetinásobek? Dvacetinásobek?

Ještě víc?

Padesát tisíc korun, pomyslel jsem si. Padesát na zaplacení Dafně. A jestli na ní něco usmlouvám...

Grey se na mě mlčky díval. Vzpomněl jsem si, s jakým váháním mi ten dopis předal. „Myslíte si, že je to past,“ řekl jsem.

Povytláhl obočí. „Ty ne?“

Připadalo mi to tak. Jednalo se o jednu z prvních lekcí, kterou mi Stařec dal, těsně poté, co jsme se schovali v tom hadím koši. Unikli jsme holenošům a vyklouzli z Perithu. Noc jsme strávili ve voze, který stál na kraji pole. Vůz byl plný brambor, a tak jsem si z nich v koutě vybudoval pevnost.

Stařec si lehl na hromadu brambor mimo hradby mé pevnosti a díval se na noční oblohu. Hvězdy zářily jasněji než ve měs-
tě a oba měsíce byly jen úzké srpky na obzoru. Stařec bafal z dýmky a črtal ve vzduchu prsty, jako kdyby kreslil souhvězdí.

Tak, chlapče, oslovil mě tónem, který – jak jsem brzy zjistil – věstil, že se mě chystá poučit. *Jak lapíš svoji kořist?*

Vzdychl jsem. Byl jsem unavený. Poslední akce mě vyčerpala, zvláště s tím útekem a prožitým strachem. Navíc jsem měl žaludek plný vařených brambor a chtěl jsem jenom spát.

Na touhu, odpověděl jsem – zopakoval jsem první věc, kterou mě Stařec naučil. *Zjisti, co kořist chce, a je tvoje.*

Ano. Ale touha je jenom začátek. Vyfoukl z úst kroužek dýmu, který se pomalu rozšiřoval a stoupal k nebi. *Když někomu nabídneš, co chceš, jeho prvním popudem je po tom skočit. Jak by se mohl zachovat jinak? A přesto, pokud mu dáš čas, může začít přemýšlet. „To mám ale štěstí,“ řekne si, „že to, co chci, mi padne rovnou do klína! To mám štěstí... štěstí...“*

Někteří o svém štěstí nikdy nezapochybují, protože hluboko uvnitř věří, že to vůbec není štěstí. Že jim tu příležitost přivedl

pod nos jejich úspěch. Nejenže si to vydřeli, oni si to přímo zaslouží. To je ta nejsnadnější kořist na světě. Můžeš jim nabídnout třeba samotné měsíce, chlapče, a oni si budou myslet, že je dokážou utrhnout z oblohy.

Natáhl ruku k srpku Mithilu, který plul po nebi. Podržel imaginární poklad mezi prsty a oči se mu hrdě zaleskly.

Pak měsíc zase pustil. Ano, pokračoval, nejsnáze se dostaneš na kobyliku těm, kdo si věří. Opatrnější kořist ovšem může o nadálém štěstí zapochybovat. Je to moc dobré, než aby to byla pravda, pomyslí si, pokud jí dopřeješ čas. Jak je tedy přesvědčíme, aby skočili na lep?

Neměl jsem náladu hádat. *Zaryjeme jim štěknou do žeber?* řekl jsem.

Přes hradbu přeletěl brambor jako kámen z katapultu a odrazil se mi od temene – Starcova oblíbeného terče.

Ještě máš chuť na srandičky?

Mlčel jsem.

Už jsem ti dal odpověď, řekl Stařec. Pochybnosti rostou s časem. Takže jim ho nedopřej. Dej jim před oči tikající hodiny. Nebo přesýpací. Ať si myslí, že jim příležitost uniká mezi prsty jako písek. A až se posledních pár zrněk přesype dolů..., puf. Roztáhl prsty. Je po ní.

Chápeš? zeptal se. Přinut je k rychlému rozhodnutí a oni odsunou stranou vlastní pochyby. Chtějí, aby to byla pravda. A tak přesvědčí sami sebe, že taky je.

Skopl si boty a opřel si nohu o pokrčené koleno, takže se na pozadí hvězd rýsovala silueta jeho ponožky.

Touha. Chamtivost. A rychlost, řekl. To, chlapče, jsou tři pilíře nejúčinnějšího podvodu.

Při četbě dopisu se mi vzpomínky na Starce vybavily s nečekanou silou. Pan Solomon mi nabízel, co jsem chtěl, po čem jsem toužil. Dost peněz, abych zaplatil Dafně a hojiči, který by mě zbavil jizev. Sliboval mi budoucnost. A já jsem zítra musel být u něj, abych ji přijal.

Touha, chamtivost a rychlost. Ten dopis téměř křičel, že jde o past.

A přece... jaká past? Kdo ji nastražil? Bronwyn to být nemohla. Teď už sice věděla, že jsem ji převezl – třpytivý náhrdelník už dávno zhasl –, ale netušila, kdo ve skutečnosti jsem. Dobře jsem za sebou zametl stopy, tím jsem si byl jistý. A kromě princezny jsem nikoho nepodvedl tak ošklivě, aby na mě měl takovou pífku. Všechny ostatní podvody byly ve Starcově režii. Ani jsem neměl peníze, které by stály za krádež.

Přesto se tu odehrávalo něco divného. „Proč já?“ zeptal jsem se Greye. „Proč ten pan Solomon neoslovil šméčkaře?“ Ve městě jako Carlow jste je oslovit víceméně přímo museli. Kdyby přistihli nezávislého zloděje, který pracuje v jejich rajónu, čekal by ho výprask. Nebo ještě něco horšího.

„Asi jsi nečetl noviny.“ Grey vytáhl zpod pultu široký arch a hodil mi ho. Bylo na něm datum 16. novodne, před třemi dny. Nemusel jsem hádat, co Grey chce, abych si přečetl; bylo to přímo v hlavním titulku.

CARLOWŠTÍ ŠMÉČKAŘI ROZDRCENI

Carlowská metropolitní policie oznámila, že konečně ukončila zločinné rejdy Bratrstva zlodějů, známějšího pod označením „Cech šméčkařů“. Několika časně ranními razíemi policie cech

zlodějů ve městě zlomila – uvěznila nebo zabila každého známého člena. Pachatelé (zesnulí) jsou:

Článek pokračoval dlouhým seznamem jmen. Žádné jsem neznal. Stařec si od šméčkařů udržoval stejný odstup jako od tkalců.

Ale tohle... mě ohromilo. „Jak se to stalo?“

Grey pokrčil rameny. „Šméčkaři v Carlowě prý někoho roz-
zuřili.“

Hlavou se mi honily myšlenky jako splašené. Dopis pana Solomona nesl datum 17. novodne – den po zátahu na zloděje. To znamenalo, že pan Solomon zoufale potřebuje zloděje. Tím by se vysvětlila štědrá nabídka.

Nemyslel jsem si, že by šlo o past. A i kdyby ano, Stařec mě naučil, jak si jich mám všimnout na míli daleko. Jestli se mě ten pan Solomon – nebo někdo jiný – snaží dostat do drápů, poznám to předem. Kromě toho – měl jsem snad na výběr? Nemohl jsem se věčně skrývat v Greyově obchodě.

Hodil jsem mu noviny zpátky. „Budu potřebovat nové oblečení.“

Všechno vypadalo tak maličké. Nakláněl jsem se přes zábradlí *Malley* a zíral dolů na jezero Galway. Z třísetmetrové výšky připomínal konvoj galér dětské hračky. Dokonce ani Bolcanathair, jedna ze sopek Sedmi sester na sever od Carlowa, už nepůsobila tak mohutně.

Myslím, že jsem ještě nikdy nezažil takové radostné opojení. I bez nabídky pana Solomona bych využil jeho letenku, jen abych se proletěl vzducholodí. Stařec a já jsme neustále utíkali z jednoho města k druhému, ale výhradně po zemi. Dokonce i podzemními stokami, pokud nám opravdu hořela půda pod nohama.

Po nebi? Jenom ve snech.

Jednou jsem se ho zeptal, proč nikdy neletíme vzducholodí. Právě jsme ujížděli z Donlaghu na kradeném koni, já před sedlem a Stařec za mnou. Dva dny jsme nespali, a tak mi dovolil, abych se o něj opřel, a přidržoval mě, abych nespadl, zatímco jsem střídavě usínal a zase se probouzel.

Tiše si hvízdal nějakou neskutečně složitou melodii a kůň pod námi se rytmicky vlnil. Vysoko nad námi soumrakem plula obří vzducholod'.

Nemůžeme se proletět balónem? zeptal jsem se, zpola ze sna.
Ne, odmítl Stařec.

Proč ne? Slibuju, že se nebudu bát.

Stařec si vzdychl. To bylo poprvé, co jsem ho slyšel vzdychnout. *Nemám lítání rád,* řekl smutně. *Teď spi.*

Myslel jsem na něj, když jsem teď stál na palubě majestátního balónu. *Kéž bys tu byl, Starče.*

Chtěl jsem si to pomyslet výsměšně, ale vyznělo to spíš tesklivě. Vzdmula se ve mně zlost. Není tu, protože mě opustil. Žádný stesk si nezaslouží.

Zavrtěl jsem hlavou, abych se zbavil smutku, a díval se pod sebe, dokud se mi nevrátilo radostné vytržení. Natáhl jsem ruku k parníku hluboko pod sebou, jako malé dítě, jako kdybych ho mohl zvednout a přesunout, kamkoliv se mi zlíbí. Vždycky jsem si představoval, že se ve vzduchu budu cítit svobodně. Jako kdybych na oblohu patřil. A když jsem tu teď doopravdy byl, připadalo mi to... správné. Skutečně správné. Až mi z toho přebíhalo po zádech mrazení. Nevzpomínal jsem si, kdy jsem se naposledy cítil tak dobře.

Znovu jsem si vzpomněl na Starce, ale pospíšil jsem si, než stačil promluvit.

Já vím, já vím, řekl jsem v duchu. *Ještě nemám počítat ko-runy.*

Tys mě vážně poslouchal, odpověděl jízlivě. *Jsem poctěn.*

Zamračil jsem se – hlavně proto, že měl pravdu. Vyhnal jsem si ho z hlavy a zahleděl se dolů, abych si užil let.